Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

James Patterson
David Ellis

INVIZIBIL

editura rao

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1

De data asta, știu ce se întâmplă și sunt atât de sigură încât mă înăbuș de panică, nu mai reușesc să-mi țin cumpătul și sunt aproape să-mi pierd tot echilibrul emoțional. De data asta, sunt în mare întârziere.

De data asta, focul este foarte violent. De data asta, arderea este foarte intensă și este foarte mult fum.

Alarma casei țiuie, dar nu cu sunetul inițial de avertizare, ci cu sunetul ascuțit și pătrunzător gen *ești-complet-smintită-dacă-nu-o-iei-din-loc-acum*. Nu-mi dau seama de cât timp se întâmplă, dar sunt în mare întârziere. Căldura suflului dogoritor al cuptorului pune stăpânire pe cele patru colțuri ale dormitorului meu. Fumul negru și puturos îmi frige firișoarele de păr din nări și îmi intoxică plămânii. Deasupra capului, flăcările portocalii care se agită de la o margine la alta a tavanului dansează în jurul patului, aproape în ritm, un staccato șfichiuitor, pocnind și trosnind de parcă n-ar fi vorba de un foc, ci doar de un pâlc de flăcări care se frământă și care, adunate laolaltă, vor să le percep în timp ce apar pe neașteptate, sfârâie și produc un zgomot caracteristic pe măsură ce înaintează încetul cu încetul. *De data asta, este foarte târziu, Emmy...*

Fereastra. Totuși o ocazie să sar din pat spre stânga și să dau bir cu fugiții pe fereastră, singura parte încă disponibilă a dormitorului. Dușmanul mă încolțește și mă provoacă. *Nu sta pe loc, Emmy, fugi la fereastră, Emmy...*

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Aceasta este ultima mea șansă și îmi dau seama, dar nu vreau să mă gândesc la ceea ce se va întâmpla când mă voi prăbuși și nici că trebuie să mă pregătesc pentru suferință. Voi simți durere câteva minute, voi scrâșni din dinți, îmi voi zdruncina toate măruntaiele, dar, pe de altă parte, căldura puternică îmi va pârjoli terminațiile nervoase și nu voi mai simți nimic sau, și mai bine, îmi voi pierde cunoștința de la intoxicația cu monoxid de carbon.

Nu am nimic de pierdut. Nu mai trebuie să irosesc nici o clipă.

Flăcările ajung la pilota de flanel în timp ce picioarele mele calcă pe podea, iar eu sar de pe saltea și ajung din câțiva pași la fereastră. Scap un țipăt de fetișcană, panicat, ca atunci când eu și tati obișnuiam să jucăm șah în curtea din spate și el ataca. Îmi aplec umărul și sar lângă fereastră, o fereastră anume construită să nu se spargă în vreme ce, peste sunetul ascuțit al alarmei și sfârâitul flăcărilor, răsună un vuiet înfiorător, o zbârnâială flămândă în clipa când fac un salt de lângă fereastră și cad înapoi în focul mistuitor. Îmi spun: *Respiră, Emmy, inhalează aerul toxic, nu lăsa flăcările să te ucidă, RESPIRĂ...*

Respir. Trag aer în piept.

– La naiba, rostesc adresându-mă nimănui în camera întunecată și necuprinsă de foc.

Ochii mă ustură de la transpirație și mă șterg cu tricoul. Am destulă minte să nu mă mișc imediat și rămân locului până când pulsul revine la valorile normale, iar respirația devine egală. Mă uit la radioul cu ceas unde cifrele roșii și fluorescente din ecranul pătrățos îmi arată că este ora două și jumătate.

Visele păcălesc. Crezi că ai cucerit ceva, lucrezi la acel ceva fără întrerupere și îți spui că te vei simți mai bine, dorești stăruitor să te simți mai bine și te feliciți că mergi spre mai bine. Și pe urmă, noaptea, închizi ochii, te lași purtat spre tărâmul de dincolo și brusc, judecata te bate pe umăr și spune: *Știi ceva? Nu ești mai bine!*

Elimin din plămâni o ultimă gură de aer și întind mâna după întrerupătorul din dormitorul meu. Când aprind lumina, văd foc peste tot. Iată tapetul, fotografii diferite, referate de caz și rapoarte ale inspectorilor care împodobesc pereții dormitorului meu, flăcări înglobând decese petrecute în orașe aflate pe tot cuprinsul Statelor Unite: Hawthorne, Florida. Skokie, Illinois. Cedar Rapids, Iowa. Plano, Texas. Piedmont, California.

Și bineînțeles, Peoria, Arizona.

În total cincizeci și trei. Avansez spre perete și îmi arunc ochii repede peste fiecare. Apoi, mă îndrept spre computer și încep să deschid e-mailuri.

Cincizeci și trei de care știu. Fără îndoială că sunt mult mai multe.

Individul ăsta nu are de gând să se oprească.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

2

Sunt aici pentru Dick[1]. Nu este ceea ce spun în realitate, ci ceea ce vreau să spun.

– Sunt Emmy Dockery și vreau să îl văd pe domnul Dickinson, te rog.

Femeia plantată pe o parte a mesei de scris la ușa biroului lui Dickinson este o persoană pe care nu o cunosc. Pe ecusonul ei scrie LYDIA și arată într-adevăr ca o Lydia: păr șaten scurt, ochelari cu ramă neagră de baga și o bluză de mătase dichisită. După toate probabilitățile, în timpul ei liber scrie sonete, are trei pisici și adoră mâncarea indiană, pe care obișnuiește să o denumească *cuisine*[2].

N-ar trebui să fiu atât de răutăcioasă, dar mă deranjează lumea nouă, faptul că s-a schimbat ceva de când am plecat încât mă simt ca o străină într-un birou unde am trudit cu loialitate timp de aproape nouă ani.

– Ați stabilit o întrevedere cu directorul, doamnă... Dockery?

Lydia își ridică privirea spre mine cu un zâmbet atotcunoscător. Știe că nu am nicio programare. Știe pentru că s-a făcut apel din hol ca să se verifice dacă eram autorizată să intru, dar

[1] Posibilă prescurtare a numelui de familie sau, mai degrabă, o aluzie directă la antipatia pe care o inspiră personajul (Dezagreabilul) sau concluzia disprețului pe care îl merită (Sulă sau P..ă) (n.tr.)

[2] Bucătărie, gastronomie de nivel înalt (în limba franceză, în original) (n.tr.)

îmi reamintește pur și simplu că am ajuns până la ea doar printr-un fel de bunăvoință.

– *Directorul?* întreb eu pe un ton de falsă confuzie. Vrei să spui *adjunctul directorului executiv* al Departamentului de servicii și intervenții pentru combaterea criminalității și atacurilor informatice?

De acord, pot fi o afurisită. Dar ea a început-o.

O aștept pe Lydia afară pentru că n-aș mai fi rămas dacă Dick n-ar fi fost de acord să mă primească.

El mă face să aștept, ceea ce îl caracterizează, dar douăzeci de minute mai târziu sunt în biroul lui. Pereți acoperiți cu lambriuri de culoare închisă și împodobiți cu fotografii de trofee, diplome și chestii personale. Dick are o părere excelentă, dar nemeritată despre sine.

Julius Dickinson, cel veșnic bronzat și pieptănat cu cărare într-o parte, cu un plus de cinci kilograme și zâmbet lingușitor, face semn cu mâna să mă așez.

– Emmy, spune el baritonal și cu o falsă compătimire în glas, dar cu o privire vioaie.

Deja încearcă să mă scoată din fire.

– Nu mi-ai răspuns la niciun mesaj, spun eu ocupând un scaun.

– Așa e, nu ți-am răspuns, spune el fără să facă vreo încercare pentru a-și motiva mâna țeapănă pe care mi-o întinde.

Nici nu trebuie. El este șeful. Eu sunt doar angajatul. La naiba, în clipa de față, nu sunt nici măcar atât. Sunt o angajată în concediu fără plată a cărei carieră atârnă de un fir de păr. Sunt o angajată a cărei carieră ar putea fi distrusă chiar de bărbatul care stă vizavi de mine.

– Barem le-ai citit? întreb eu.

Dickinson ia un petic de mătase din sertar și își șterge ochelarii.

– Am ajuns suficient de departe să înțeleg că vorbești despre o serie de incendii, spune el. Incendii despre care tu crezi

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

că sunt opera unui geniu criminal care a reușit să le facă să pară fără legătură.

În esență, da.

– Ceea ce am citit în întregime, adaugă el cu un ton dezagreabil, a fost un articol recent din *Peoria Times*, ziarul local dintr-un orășel din Arizona, completează el și ridică un document tipărit reprezentând chiar articolul din care și citește. „La opt luni după moartea surorii ei într-o casă incendiată, Emmy Dockery își continuă cruciada încercând să convingă Departamentul de poliție din Peoria că decesul Martei Dockery nu a fost un accident, ci o crimă". Ah, și partea asta: „Doctorul Martin Lazerby, medicul legist adjunct pentru biroul medicului legist al ținutului Maricopa, insistă că toate dovezile medico-legale demonstrează moartea cauzată de focul accidental". Iar acesta este citatul meu preferat, spusele șefului de poliție: „Ea lucrează pentru FBI. Și dacă este atât de sigură că este o crimă, de ce nu își convinge propria agenție să facă investigații?"

Nu răspund. Articolul era o aiureală; se lua partea poliției și nu se aducea în atenția publică nici una dintre dovezile mele.

– Asta mă face să-mi pun întrebări în privința ta, Emmy, spune el în timp ce își pune mâinile una lângă cealaltă și își adună gândurile ca și cum s-ar pregăti să facă morală unui copil. Mergi la terapie, Emmy? Ai mare nevoie de ajutor. Am fi încântați să te reîntorci, desigur, dar numai după ce vom vedea un pic de progres cu tratamentul tău.

Abia dacă își poate reține un zâmbet când rostește aceste vorbe. Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită: el era cel care îmi adusese acuzații de *conduită nepotrivită* care duseseră la suspendarea mea – îmi cer scuze, în limbajul ciudat birocratico-juridic, care mă trimiseseră în *concediu fără plată*. Mai am încă șapte săptămâni până să revin la muncă și chiar și atunci, va

exista o perioadă de probă de șaizeci de zile. Dacă n-aș fi avut un deces recent în familie, probabil aș fi fost concediată.

Dickinson știe motivul real pentru care mi s-au adus acuzațiile. Amândoi îl știm. Așa că mă ia peste picior. Nu-l pot lăsa să mă calce pe nervi. Asta-i ceea ce dorește. Vrea să-mi ies din sărite, ca să poată spune mai departe că nu sunt gata să mă întorc.

– Cineva cutreieră țara și ucide oameni, spun eu. Asta ar trebui să te preocupe, nu dacă fac terapie sau nu.

Mă privește printre gene. În acest caz nu el trebuie să intervină, eu sunt cea care vrea ceva. Prin urmare, insistă cu ideea lui de tortură: stă nemișcat, cu buzele strânse și încăpățânat.

– Concentrează-te asupra reabilitării tale, Emmy. Lasă în seama noastră aplicarea legii.

El continuă să-mi repete numele. Prefer să mă scuipe și să mă înjure. Și știe asta. Asta este versiunea pasiv-agresivă a înecării simulate[1]. Nu eram sigură că avea să mă primească în ziua aia, neanunțată. Acum realizez că probabil abia aștepta să mă vadă, să facă pe surdul și să-mi râdă direct în față.

Pe noi doi ne leagă o poveste nefericită, așa cum am mai spus. Iată varianta foarte scurtă: el este un porc.

– Chestiunea nu are nici o legătură cu mine, insist eu. Este vorba despre un tip care...

– Ești supărată, Emmy? Simți că îți stăpânești emoțiile? întreabă el uitându-se la mine cu o neliniște prefăcută. Pentru că ești aprinsă la față și îți ții pumnii strânși. Mă îngrijorează că totuși nu ești în stare să-ți stăpânești emoțiile. Avem consilieri pentru personal, Emmy, dacă vei avea nevoie să stai de vorbă cu cineva.

---

[1] Înecarea simulată *(waterboarding)* este o formă de tortură prin care torționarul îi simulează fiziologic persoanei torturate, folosindu-se de reflexul faringian al acesteia, o înecare iminentă turnând apă pe un prosop așezat pe fața victimei care este imobilizată pe o masă sau o scândură; de obicei, victima nu rezistă nici un minut. (n.tr.)

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Vorbele lui sună ca o reclamă de noapte pentru dependenții de substanțe chimice. *Avem consilieri care așteaptă să discute cu tine. Sună acum!*

Îmi dau seama că nu are rost să merg mai departe. A fost o prostie din partea mea să vin. O prostie să sper că mă va asculta. Dar înainte de a ajunge aici, eram răvășită. Mă ridic de pe scaun și mă întorc să plec.

– Baftă în privința terapiei, strigă el. Noi toți te susținem.

Mă opresc la ușă și privesc înapoi spre el.

– Acest bărbat ucide oameni prin toată țara, spun eu cu o mână pe clanță. Și problema nu e că îl urmărim și nu-l putem prinde. Problema e că noi nici măcar nu știm că există cineva care trebuie să fie prins. Este ca și cum acest om nici n-ar exista pentru noi.

Reacția lui Dick se rezumă la mâna făcută căuș și la o mișcare anemică a acesteia în semn de rămas-bun. Ies și trântesc ușa în urma mea.

3

Aștept până să părăsesc clădirea înainte să-mi descarc nervii. Nu vreau să-i ofer lui Dickinson satisfacția de a mă vedea furioasă și nici să-i dau apă la moară ca să folosească toate detaliile împotriva mea atunci când voi încerca să revin la locul de muncă după șapte săptămâni. (Adevărul este că probabil am și făcut-o deja; el o poate demonstra cu mesajele mele și oricum, poate alege să prezinte conversația pe care tocmai am avut-o, ca dovadă a faptului că sunt „obsesivă" și că, pe lângă asta, făptuiesc cel mai mare păcat al unui analist de informații – acționez ca un agent și îmi uit locul în ierarhie.)

În timp ce mă încadrez pe autostrada I-95 pentru drumul de întoarcere, lovesc de câteva ori cu toată puterea volanul mașinii, ceea ce nu mă face să mă simt mai bine și dacă nu sunt atentă, aș putea să rămân și cu vreo două degete fracturate.

– Nemernicul! strig eu și constat că mă simt mai bine, doar că aș putea avea probleme cu coardele vocale. Nemernicul! Nemernicul!

După audierea disciplinară, Dickinson mă are la mână. Voi fi într-o perioadă de probă și dacă voi face un pas greșit – sau dacă Dick va pretinde doar că am făcut o mișcare greșită – sunt terminată. Ah, să-l vezi atunci zâmbind încrezut pe la spatele meu și afirmând cu tărie că am nevoie de terapie! Amândoi știm că singura mea *problemă disciplinară* se limita la faptul că i-am împins mâna de pe genunchiul meu de fiecare dată când a pus-o acolo, că i-am refuzat toate invitațiile la

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

niscaiva cine târzii și chiar că am râs de ideea unei evadări în weekend, doar noi doi. Cred că treaba cu râsul a fost elementul hotărâtor. Până a doua zi dimineață, el inventase deja o poveste pentru ofițerii superiori cum că *eu* îl hărțuiam și deveneam din ce în ce mai agresivă. Puneți pe listă și cuvinte precum *ciudată* și *schimbătoare* – cuvinte care sunt ușor de rostit și greu de dezmințit – și iată-te procopsit cu o problemă de disciplină!

Nemernicul!

Dar serios, Emmy, vino-ți în fire! Rezolvă problema! Trebuie să fac ceva! Nu pot să o las moartă. Știu că există o legătură între aceste cazuri. Dar sunt blocată. Ce pot să fac? Ce altceva pot să fac...

Stai.

Îmi desprind piciorul de pe pedală fără un motiv anume, altul decât să-l scot din pepeni pe șoferul SUV-ului din spatele meu – care mă urmează la foarte mică distanță – în timp ce reflectez. Nu. Nu. Este ultimul lucru pe care l-aș face.

Totuși, da, ar putea fi singura cale. Așa că trebuie să o încerc.

Pentru că dacă am dreptate în privința acestui individ, el devine din ce în ce mai priceput la suprimat vieți. Și nimeni nici măcar nu știe că el există.

4

ȘEDINȚĂ GRAHAM
Înregistrarea nr. 1
21 august 2012

Bine ați venit în lumea mea! Puteți să-mi spuneți Graham, iar eu voi fi gazda voastră.

Nu mă cunoașteți. Anonimatul meu este o mărturie a succesului de care mă bucur. În timp ce stau aici și discut cu voi, nu sunt celebru. Dar voi deveni atunci când aceste înregistrări vor fi lansate, indiferent de clipa când mă voi hotărî să o fac. Atunci voi fi pe prima pagină a tuturor ziarelor și revistelor din întreaga lume. Se vor scrie cărți despre mine. Mă vor studia la Quantico[1]. Mi se vor dedica pagini pe internet. Se vor face filme.

Nu veți afla niciodată identitatea mea reală – *Graham* poate sau nu poate fi numele meu adevărat – așa că orice veți afla despre mine va rezulta din aceste fișiere audio, jurnalul meu vorbit. Veți afla ceea ce vă voi aduce eu la cunoștință. Pot să vă spun totul și pot să las unele lucruri nespuse. Pot să vă spun adevărul și pot să vă mint.

Pentru început, câte ceva despre mine: în liceu, eram suficient de atletic să fac sport, dar nu îndeajuns să-mi dovedesc

[1] Aluzie la orașul cu același nume care găzduiește Academia FBI (n.tr.)